

som er huusvild, forudsat at han ikke ernærer sig paa en saadan Maade, at Sogneforstanderskabet kan bortvise ham. Det kan vistnok have meget for sig at opretholde det Princip, som allerede i den provisoriske Lov er gjort gjældende, og som ligeledes er opstillet af den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Valgfreds (Dahl) paa den Maade, hvorpaa han har søgt at sammensætte Lovens 1ste og 2den Paragraph. Derefter vil den, som bliver huusvild i Sognedistrictet, uagtet han der er forsørgelsesberettiget, faae samme Ret, som der efter Forslaget under Nr. 1 a kun vil tilkomme dem, som ikke ere forsørgelsesberettigede. Dette vil vel for Diebliffet ikke være synderligt praktisk; thi det er vistnok yderst sjældent, at Nogen, som er forsørgelsesberettiget i Sognet, skulde have Bannfælgelighed ved at skaffe sig en Bolig der, forudsat, at han selv kan betale den. Men desværre kan det vistnok blive mere almindeligt Tilfældet, naar de nuværende Huusmandsforhold opløse sig, idet der vist da vilde være Mange, som eie Jord, og ikke vilde ønske at have Huse derpaa, men vilde opfige Leierne, og nedlægge Husene, naar de ikke længere ved at have saadanne Huse kunne sikke sig Beboernes Arbejde. Paa den Maade vilde der maaskee kunne blive ikke saa faa Forsørgelsesberettigede i Sognet, der kunne komme til at savne Bolig; naar da dette Forslag under Nr. 2, der stemmer med Principet i Lovens § 2, gaar igjennem, vilde de ogsaa kunne henvende sig til Communebestyrelsen, og have en Adkomst til ved Communens Bistand at faae anvist Beboelse i et Huus, der tilhører Communen. Hvad de øvrige Forslag, som ere omhandlede, angaaer, da skal jeg blot med Hensyn til det til § 3 stillede Forslag tillade mig at bemærke, at, skøndt det vel er noget betænkeligt, eftersom man deri maaskee gaar noget videre end Lovens Diemed strengt fordrer, idet man ikke blot vil skaffe Huusly, men ogsaa tillige Haveplads, maa jeg dog, da der senere tillige er stillet et Sub-Amendment, hvilket jeg formoder er gjældende, da det findes anmeldt, nemlig, at der skulde være en passende Gaards- eller Haveplads paa 100 til 500 Quadratalen, formene, at ved denne bestemte Begrænsning er det Betænkelige deri

blevet af en saa liden faretruende Natur, saa at det skulde være mere for Principets Skyld, man skulde forkaste dette Forslag, saavidt jeg kan skjønne, end fordi det var et meget væsentligt Indgreb i vedkommende Ciers Retlighed; da det dog, naar han skal afgive Jord til Bygningen, er af mindre praktisk Betydning, om han da ogsaa mistede en saadan lille Haveplads, som der er foreslaaet, eller ikke. Det Forslag, som er stillet til § 4, at de uvillige Mænd skulde vælges af en anden Commune, kan vist have særdeles meget for sig, da det dog maaskee er alene derved, at man kan være sikker paa at opnaae, at faae virkelig uvillige Mænd.

Kierfegaard: Det er rigtignok min Hensigt, i Dverensstemmelse med, hvad den vedtagne Forretningsorden siger, ved denne Behandling af Sagen at udtale mig om de enkelte Paragrapher og deres Indhold i Særlighed; men jeg haaber, det ikke vil være i Strid med Forretningsordenen, naar jeg beder om Tilladelse til ved denne Leilighed at begynde med et Par almindelige Bemærkninger, som man maaskee kunde mene vare at henføre til Principbehandlingen. Jeg skal tillade mig at knytte, hvad jeg har at sige, til nogle Ord af den ærede Ordfører, som 2de Gange ere blevne hørt her i Salen, og som gif ud paa, at denne Lov var udkommen som provisorisk, uden at det for hans Vedkommende var ham aabenbart, at det havde været Trang dertil, og at da den var kommen, saa kunde der næppe være nogen Tale om at tage den tilbage. Den første Halvdeel af denne Aastand, derom tør jeg ikke have nogen Mening. Forholdene ere mig ikke saa fuldkommen bekendte, at jeg kan vide, om der var bestemt og sølelig Trang til Lovens Udgivelse, da den udkom som provisorisk. Men den anden Halvdeel er mig desto mere indlysende, og det er min fulde Dverbeviisning, og jeg skal tale frit i denne Henseende. Efterat denne Lov er udkommen som provisorisk, vilde det være uklogt og uforsigtigt at gjøre nogen væsentlig Forandring i den. Den udkom — saameget kan Enhver lettelig fatte, der agtede noget paa Tidens Tegne — den udkom som et Varsel om, at i det Diebliff, da det danske Folk opfordredes til store Anstren-